

Srdce, ve kterém bydlím

V. Lebeda

A byla to přesně ta samá cesta, po které Zarachiáš a Ezechiel přicházeli před dvěma lety. Dlouhé odloučení od domova se na Zarachiášovi velice projevilo. Tvář ošlehanou větrem, dlouhý bujný plnovous svítící mnoha barvami od světle hnědé po oranžovou, svalnatá ramena a neupravené dlouhé vlasy. Ezechiel se zdál být přesným opakem, tvář oholenou, menší postavy a jazyk vybroušený do líbeznoti, ale v jádru byli oba stejní.

„Zarachiáši, můj milý ctihodný bratře, kolik už je tomu let, co jsme přicházeli po této cestě?“ „Budou to právě dva roky, Ezechieli.“ „Dva roky? Tak krátký čas a přesto se to zdá jako věčnost.“ „Mně to připadá jako dva roky, Ezechieli.“ „Copak, můj milý ctihodný bratře, ani trochu nepociťuješ tu úlevu, ten hezký pocit a to potěšení ve svém srdci?“ „Ne, Ezechieli, tohle mi nic neříká. Víš moc dobře, že já na takové věci prostě nemám hlavu.“ „Ano, vím, můj milý ctihodný bratře, a proto jsme stále spolu, ty se učíš ode mne a já z tvých činů.“

I narazili při svém rozhovoru na krčmu, postavenou z ebenového dřeva, s okny z křišťálového skla a obkládanou zlatem. Nad mohutnými dveřmi přímo zářil ohromný nápis: Srdce, ve kterém bydlím. „Inu, Ezechieli, myslím, že je pravý čas na vydatný oběd v této okem nepřehlédnutelné hospůdce.“ „Jistě, jistě, můj milý ctihodný bratře, dovol mi však otázku: všiml sis toho prazvláštního nápisu nad dveřmi?“ „Ano, Ezechieli, všiml. Je poněkud zvláštní a neobvyklý, ale to nic nemění na tom, že mám hlad.“

V hospůdce panoval nádherný klid a pohoda. V krbu plápolal oheň, bylo zde cítit pečené maso a všichni lidé se usmívali. Ezechiel a Zarachiáš se posadili k volnému stolu a mávli na hospodského. Ten už

za okamžik psal seznam věcí, které chtějí. „Zarachiáši, můj milý ctihodný bratře, dříve než nám bude dodán náš pokrm, podívej se po ostatních, co tu sedí. Nepřipadá ti na nich něco zvláštního?“ „Ne, Ezechieli, vypadají jako obyčejní poutníci, stejně jako my dva.“ „Ne tak jsem to nemyslel, podívej se blíže, co mají společného?“ „Já pořád nic zvláštního nevidím, Ezechieli, obyčejné lidé s obyčejnými starostmi,“ „Ba naopak, můj milý ctihodný bratře, tito lidé jsou velice výjimeční. Podívej se na ně, všichni vypadají šťastně a společensky naladěni, a přesto každý sedí sám, vypadají mile, přesto každý třímá zbraň, oblečené šlechty nosí a v kapse ani groš a v neposlední řadě by té každý z nich obral o všechno, co máš. Tak už vidíš, Zarachiáši? Všichni jsou trochu jiní a vlastně stejní, chovají se jinak, ale vlastně stejně, každý mluví, pije, chodí, češe si vlasy, poslouchá, čte, naříká trochu jinak, ale v základu je to stejné. Všichni, jak oni tak my, můj milý ctihodný bratře, máme totiž jednu věc, která spojuje všechny bytosti: To srdce, ve kterém bydlí.